DISSERTATIO MEDICA, INAUGURALIS, DE

ICTERO.

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri

D. GULIELMI ROBERTSON, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,

Et nobilissimae FACULTATIS MEDICÆ decreto,

PRO GRADU DOCTORATUS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS ET PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit,

JOANNES MURPHY,

HIBERNNUS,

Ad diem 24. Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

Apud BALFOUR et SMELLIE,

Academiae Typographos.

M,DCC,LXXXIII.

Viro ſpectabili,

JACOBO WADDELL,

ARMIGERO,

De comitatu Down,

Quem omnes, quibus eum noviſſe contigerit,

Ob multas quibus in primis ornatus eſt virtutes,

Non plurimi non facere poſſunt;

Item,

JOANNI MURPHY,

De eodem comitatu,

Patri ſuo dilectiſſimo,

D. D. CQ.

AUCTOR.

DISSERTATIO MEDICA,

INAUGURALIS,

DE

ICTERO.

VIRIBUS meis parum confidens, et admodum invitus aliquid, quod in vulgus edendum, fcribere aggredior. Caeterum legibus hujufce Academiae celebris, quae unumquemque, laureae Apollineae appetentem, aliquod fui ingenii progreffufque, quem arte in medica fecerit, fpecimen in lucem emittere jubent, volens nolens paream oportet.

Quod tractandum fufcepi, id eft Icterus, morbus qui fingularem et fummam atten-

tionem meretur, propterea quod ſemet frequenter oſtendit, et multis in exemplis, licet notitia ejus theoretica talis ſit, qualis viam medendi, in quam debeat procedi, magna ex parte valeat monſtrare, nullis, quae adhuc novimus, medicamentis poteſt depelli.

HISTORIA MORBI.

E ſymptomatis, quae in ictero ſe oſtendunt, aliqua ſunt, quae ſemper apparent, et igitur pro iis, quae ad morbum conſtituendum omnino neceſſaria, haberi poſſunt. Horum numerus non magnus. Eorum pleraque charactere ſequente comprehenduntur, qui ab eo quem tradendum putaverit Cullenus, Noſologus ille celeberrimus, non multum differt.

" Flavedo cutis et oculorum; faeces ple-
" rumque albidae; urina obſcure rubra, im-
" miſſa colore luteo tingens."

Flavedo

Flavedo prius in tunica oculorum albuginea et radicibus unguium, deinde brevi in tota corporis ſuperficie, ſeſe oſtendit.

Alii auctores, quibus fides tuto haberi poſſe videtur, affirmant, alii, contra, negant, omnia, quae ob oculos complurium aegrotantium obverſantur, colorem ſubviridem flavumve habere.

Superficiem corporis, praeſertim morbo provectiore, plerumque afficit moleſtiſſimus pruritus.

Signis, quae primum morbum adeſſe teſtantur, annumerandae ſunt mutationes, quas urina ſubit, inſignes. Aliquando odorem violis proprium nonnihil reddentem, et ſemper colorem ſubfuſco-rubrum flavumve ſibi acquirit. Hoc ſubſtantias, quae facile tingi poſſunt, quales ſunt panniculi linei vel lanei, praeſertim ſi albi ſint, impertitur. Quinetiam, ſed plerumque morbo magis inveterato, ſaliva et omnes alii forſitan humores ſecreti mutationes patiuntur. Saliva flaveſcit et amara evadit, quod in

cauſa

causa est, cur aegrotus plerumque sapores a se invicem secernere nequeat.

Alvus praeter consuetudinem tarda est, et stercus minus, quam solet, foetet, et speciem albidam, quaedam argillae genera referentem, prae sese fert. Haec signa saepe comitantur acor ventriculi et aliae concoctionis depravatae notae. Symptomata vero modo comprehensa non se semper ostendunt, vel nonnunquam adeo modica sunt, ut vix notentur. Diarrhoea etiam biliosa, qua nihil illis magis contrarium esse potest, praesertim in pueris brevi post partum, morbum comitatur.

Ob hanc causam morbus, me judice, duas in species apte dividi potest. Et cum in una et altera a causis remotis admodum diverse agentibus proficiscatur, a divisione hujusmodi nonnihil commodi orietur.

Praeter signa jam comprehensa, quorum pleraque constanter adsunt, alia non desunt, quae ea aliquando praecedunt et comitantur. Quae ex his saepissime apparent et attentionem maxime merentur, ea

sequuntur,

ſequuntur, viz. laſſitudo, proclivitas ad ſomnum, qui parum reficit, quanquam vigilia nonnunquam invadit, ſpiritus difficilis, vomitus, ſitis, calor auctus; pulſus arteriarum celeres, aliquando tardi; ſenſus tenſionis et doloris in regione epigaſtrica dextrove hypochondrio, qui a cibo ſumpto augetur, et nonnullis in exemplis obtuſus eſt, in aliis admodum acutus; anxietas, delirium, et dextri humeri dolor.

Omnes hae notae non in unoquoque caſu, ſed plerumque plures pauciorefve ſemet oſtendunt. Interdum adeo violenter urgent, ut mortem inferant; ſed plerumque decedunt, nullum hujuſmodi effectum edentes, vel ſaltem non graviter infeſtant.

In iis exemplis, ubi dolor regionis hepatis ſubeſt acutus, rarius notatur, alia ſymptomata, poſtquam hic ceſſaverit, diu manere: Non citius plerumque decedunt. Dolor partium, ſi preſſura afficiantur, morbo inclinato, per ſpatium temporis non breve ſaepe reſtat. In caſibus hujuſmodi, aegrotus non raro vomit vel dejicit unum vel plura

plura concretorum biliariorum, quae calculi vulgo appellantur, quae magnitudine, forma, colore, et textura variare consuerunt.

Non silentio praetereundum videtur, aliquoties fuisse notatum morbum, aliquanto bilis crassae et tenacis excreto, decessisse.

Flavedo gradatim magis magisque subfusca evadit, donec tandem ad nigritiem magna ex parte accedat, quo tempore universa corporis substantia, ne quidem ossibus ipsis exceptis, tincta esse reperitur, et morbus a specie, quam cutis prae sese fert, nomen icteri nigri sibi adipiscitur. Morbus vero in iis exemplis solis, ubi eum fecerunt causae diuturnae, vel ubi remedia idonea non tempestive fuerunt adhibita, eousque progreditur. Si increscere pergat, sanguinis e partibus corporis variis profusiones, affectus hydropici et spasmodici, et multa summae debilitatis habitusque corporis cachectici signa invadunt, et tandem mors ipsa accedit.

CAUSA

CAUSA PROXIMA.

Omni tempore apud medicos fere omnes convenit fontem, unde ſigna hujuſce morbi pathognomonica recta proficiſcuntur, eſſe bilem in maſſa humorum circumeuntium redundantem. Abundantia igitur bilis in humoribus circumeuntibus, ſi hanc incidere poſſit demonſtrari, pro cauſa morbi proxima habenda. Hanc autem exiſtere, teſtantur cauſae remotae, unde facile deducitur, et ſigna praecipua, quae clare et evidenter exponit.

Quidam icterum infantum Cullenianum non bili in humoribus nimis abundanti, ſed meconio in ſyſtema per abſorptionem devecto, tribuendum contendunt. Opinionem hoc, quod oculi flaveſcere non notantur, firmare laborant. Cujus ratio, illorum judicio, eſt, quod meconium non aeque ſubtile et tenue ac bilis, et igitur ei in vaſa

oculi

oculi minima, per quae bilis ſine ullo obſtaculo tranſit, ingreſſus negatur.

Caeterum animus non parum inclinat, ut eos, quantum ad obſervatum ſuum attinet, deceptos fuiſſe credam, cum a viro celebri, fideli, et experto *, acceperim, oculos revera flaveſcere. Quinetiam, cum major bilis tenuitas adhuc probanda reſtet, phaenomenon, ſi exiſteret, non iis, quae in medium proferenda curaverint, rite exponeretur.

Alii icterum infantilem mutationibus, quas ſubeunt humores ſubcutanei, aëri objecti, temperiei caloris diverſae, aliiſque, quibus pueri a partu neceſſario afficiuntur, tribuunt.—Qui eum a bile proficiſci credunt, illi his opinionem ſubruere, et ſuam per ſequentia ſuffulcire, conantur.

1. Flavedinem ſub forma macularum eas partes, quae aëri maxime objiciuntur, ut faciem et manus, potiſſimum foedare.

2. Infantes

* Doctore Young.

2. Infantes admodum eſſe paucos qui non morbo affici ſolent.

Nec unum, nec alterum horum accidere poſſe opinantur, ſi morbus a redundantia bilis in humoribus oriatur.

Quantum prius ſpectat, dici poteſt, exemplis in multis, flavedinem certas partes, velut faciem et pectus *, obſidere notari; humores, ob circuitum eorum et abſorptionem conſtantem, vix ullo in loco adeo diu manere, ut quaſlibet mutationes inſignes, quod aëri externo objiciuntur, ſubeant, poſſe exiſtimari; et maculas iis in caſibus, ubi apparuerunt †, rubori cutis puerorum naturali forſitan, non morbo ipſi, referri debere.

Quantum ad poſterius attinet, reſponderi poteſt, cauſas remotas, poſtea recenſendas, in ſtatu infantili conſtanter adeſſe, eoſque pueros qui aëri, frigori, &c. libere objiciuntur,

 non

* Van Swietenii Comment.

† Flavedinem ſub forma macularum apparere, mihi roganti, negavit vir celebris art. Obſtet. Profeſſor Hamilton.

non morbo gravius, quam eos qui aliter educuntur, conflictari ſolere.

Quae flavedo in febribus oritur, ea, multorum celebrium et gravium judicio, magis ab humoribus ad putredinem vergentibus, quam a bile in ſanguinem diffuſa, proficiſcitur.

Rem ita ſeſe habere minime nego; ſed bilem ad flavedinem faciendam non parum conferre, me judice, teſtantur et color oculorum luteus, et res vera a Lindo celebri in diſſertatiunculis ſuis de febribus relata. "Sanguine," inquit, "in febri flava, ae-"groto enixe rogante, detracto, ſerum re-"pertum eſt ſubamarum ſaporem habere," quem a putridorum proprio admodum differre novimus.

CAUSÆ REMOTÆ.

Secretionem bilis impeditam morbum facere quidam exiſtimant. Haec opinio vero

vero theoria ſecretionis, cui fidem habent, ex toto innititur. Humores ſecretos in ſanguine jam formatos, et in eundem diffuſos, exiſtere, et inde per ſingularem organorum ſecernentium ad hoſce ſolos nulloſque alios excernendos proclivitatem disjungi putant.

Si haec theoria autem ſit vera, ſecretio bilis impedita morbum haud dubie movebit; ſi, contra, vero poſſit convelli, cauſa hujuſmodi, utpote quae talem effectum edere nequeat, momento repudietur oportet.

Humores ſecretos in ſanguine jam formatos exiſtere improbabile,

1. Quod minima eorum veſtigia, ſi urinam et materiam perſpirabilem excipias, non in ſanguine, ne quidem in ea ejus parte, quae organa ſecernentia iis in exemplis, ubi, omnium fere judicio, aliquas ante ſecretionem mutationes ſubit, inviſit, detegenda.

2. Quod, organis ſecernentibus extirpatis vel ita morbidis redditis, ut functiones impediantur, humores, quos conſueverunt

ſecernere,

fecernere, non in fanguine accumulari notantur, quod fine dubio incideret, fi ibi ante exifterent. Ita teftes his animalibus, quae odorem a femine retento fingularem fibi nancifci folent, exfecari poffunt, et idem odor tantum abeft ut augeatur, ut, contra, ex toto evanefcat. Hepar porro fchirrofum fieri poteft, et icteri tamen nihil excitare. Longe aliud quidem multis in exemplis praeftat; modus vero quo agat poftea exponetur.

3. Quod probabile eft humores a maffa communi feparatos mutari, vel, per actionem vaforum organorum fecernentium fingularem, dotes fibi proprias adipifci. Namque, fi alimenta animalium per concoctionem et fanguiferi fyftematis actionem rite parata fanguinem praebent, quid obftat quo minus fanguis per actionem organorum fecernentium fingularem in humores fingulis eorum proprios vertatur?

Hifce igitur rationibus inductus, concludo, fecretionem bilis impeditam redundantiam ejufdem in humoribus circumeuntibus nunquam

nunquam facere posse, quanquam in sententiam ex toto contrariam viri summi gravissimique concesserunt; et omnibus in casibus esse necessarium, ut bilis, antequam ullum hujusmodi effectum possit edere, prius secernatur, et deinde in sanguinem devehatur.

In causis reliquis remotis recensendis, utriusque speciei proprias separatim enumerare conveniet. Prius eas, quae, alvo dura et faccibus albidis stipatam, deinde eas, quae cum diarrhoea biliosa conjunctam faciunt, considerabo.

SPECIES PRIOR.

Cum flavedo stercoris in statu naturali, et actio intestinorum in iis quae comprehendunt propellendis, a quantitate bilis in canalem alimentarium effusa aliqua ex parte pendeant, e signis huic speciei propriis concludere licet, descensum, huic humori in intestina

inteſtina ſolitum, negari. Hoc autem revera incidere admodum probabile, cum cauſae remotae, mox recenſendae, ad hoc faciendum plane accommodentur.

1. Concreta in ductibus ipſis ſubſiſtentia.

2. Bilis viſcida ductus obturans.

3. Viſcida in duodeno inhaerentia.

4. Ductuum ſpaſmi.

5. Tumores hepatis partiumve vicinarum.

1. *Concreta in ductibus ipſis ſubſiſtentia.*— Cum multis in exemplis brevi antequam, vel dum alia ſymptomata evaneſcunt, concreta ea, quae in veſica fellifera reperiuntur, omnino reddentia, deſcendant, cumque in ductibus ictero extinctorum inhaerentia non raro videantur, non ambigi poteſt, quin pro cauſa morbi remota debeant haberi.

Notandum ſupereſt, haec omnibus aliis cauſis eſſe frequentiora, et complures morbi paroxyſmos per idem concretum, etiamnum in ductibus inhaerens, vel in partes

quae

quae minorem diametrum habent decidens, vel poſituras ſibi adipiſcens, quae ſpatium, per quod tranſeat, amplius deſiderant, fieri poſſe.

2. *Bilis viſcida ductus obturans.*—Quod phaenomenon in hiſtoria fuit commemoratum, aegrotum nempe nonnihil craſſae tenaciſque bilis vomere vel dejicere, id cauſa ſatis gravis eſt, cur hanc reliquis cauſis remotis annumerem. Vix tamen ponendum eſt eam morbum diuturnum poſſe creare.

3. *Viſcida in duodeno inhaerentia.*—Haec cauſis remotis accenſenda putavi, auctoritate viri celebris Swietenii innitens, qui memoriae prodit, ſe ſaepe notaſſe morbum in pueris, brevi poſt partum, dumve lactantur, a meconio coagulove lactis tenaci, decenſui bilis in duodenum obſiſtente, oriri; et nonnunquam, in aetate provectioribus, per quantitatem muci eundem in modum agentis excitari.

4. *Duc-*

4. *Ductuum ſpaſmi.*—Icterum nonnunquam in morbis ſpaſmodicis, qui canalem alimentarium potiſſimum afficiunt, oriri negari nequit; utrum vero ſpaſmi ductuum ipſorum morbo originem unquam necne praebeant, apud medicos multum fuit certatum.

Hanc litem, judicio meo, dirimere poteſt reſponſum quaeſtioni ſequenti redditum.

Ductuſne biliferi fibras muſculares habent?

Si autem fibris muſcularibus deſtituantur, nulli in iis ſpaſmi poſſunt oriri; ſi vero, contra, quod magis probabile, fibrae hujuſcemodi illis inſint, nihil obſtat quo minus ſpaſmi exiſtant, qui, ſi ſatis magni et diuturni evadunt, morbum haud dubie facient.

Caeterum, a quibus cauſis queant proficiſci, vel utrum necne pro frequentibus debeant haberi, non pro certo audeo affirmare.

Eos a morſibus venenatorum animalium oriri poſſe contenderunt nonnulli auctores; propterea

propterea quod hos aliquot icteri notae saepe subsequuntur. Has causas morbum hoc modo aliquando facere posse negare non audeo, quoniam eas non raro sequuntur effectus, qui, si non semet ostenderent, incredibiles forent. Caeterum observationes accuratae effectum plerisque in exemplis omnino diversum esse testantur.

Motus animi subitaneos eundem effectum edidisse ferunt. Cum causas hujusmodi rarius excipiant tales sequelae, admodum probabile est morbum tantum in iis facere, qui ad eum proclivitatem habent, quibusve concreta in vesicula fellis inhaerent, affectibus animi in modum causarum excitantium agentibus, et vel agitatione corporis quam faciunt concretum e vesicula fellis in ductus depellentibus, vel iisdem jam impactum in partes, quae minorem diametrum habent, propellentibus.

5. *Tumores hepatis viscerumve vicinorum.*—Incisiones cadaverum propemodum innumerae evidens perspicuumque reddunt,

morbum a causis hoc genus frequenter oriri. Hujus vero loci est magna earum varietas.

1. Schirrus hepatis. Eodem modo, quo reliquae causae remotae, aliquando agit. Quae conjectura hunc per secretionem bilis impeditam morbum facere ponit, ea supra fuit considerata et refutata.

2. Tumores omenti, pancreatis, glandularum capsulae Glissonii, vel etiam ductus ipsius, &c.

3. Inflammatio hepatis. Haec causis icteri remotis fuit annumerata. Cum vero haec saepe existat, morbumque non moveat, non improbabile est inflammationem multis in exemplis, ubi semet ostendit, tantum symptomaticam esse, et ab irritatione et distensione ductuum pendere. Quanquam minime negandum est inflammationem, cum superficiem concavam prope ductus tenet, per auctam molem, quae omnibus inflammationibus communis, ductum comprimentem, morbum haud dubie excitare posse.

4. Gra-

4. Graviditas, praesertim provectior. Cum uterus tantam sibi molem adipiscitur, et tam alte ascendit, ut hepar pressura afficiat, icterus saepe accedit, et a partu sponte decedit.

5. Faeces in colo infra hepar collectae. Has morbum creare ferunt nonnulli fide non indigni; quoniam, his excretis, brevi tollitur, dum nullae aliae causae suspectae poterant haberi.

Bilis per quamlibet harum causarum per ductus, qui eam sponte naturae excernunt, descendere impedita, dum secerni pergit, necessario in vesicula et ductibus accumulatur, per lymphatica inde orta absorbetur, et per ea in sanguinem devehitur.

Nonnulli bilem non per lymphatica in sanguinem transire, sed per eadem vasa, unde fuerat secreta, regurgitare contendunt.

Qui theoriae regurgitationis faverunt, ii numero admodum decreverunt, ex quo doctrina absorptionis ab illo anatomico ac-

curato et physiologo excellentissimo Dr Monro fuit publice tradita.

Qui bilem regurgitare credunt, ii opinionem suam hisce duobus argumentis potissimum firmare conantur.

1. Quod liquores e ductibus biliferis in venam cavam injici possunt.

2. Quod bilis est humor adeo viscidus, ut a vasis, quae diametrum aeque exiguam, ac lymphatica, habent, nequeat absorberi.

Quantum prius spectat, liquores etiam tenuissimi e ductibus biliferis venam in cavam, etiam in cadavere, ubi omnia magnopere sunt relaxata, difficillime propelluntur. Et insuper Monroius celeberrimus affirmare non dubitat, hoc nunquam fieri posse, nisi vasa lacerantur, et ita communicationes praeter naturam sibi adipiscuntur.

Quod ad alterum attinet, ei objici potest, semen, quod multo magis viscidum est, ea quantitate absorberi, ut per dotes suas in reliquis humoribus detegi plane queat.

His

His vero, quae poſtulantur, in momentum conceſſis, quod ſequitur non facile poteſt refelli.

Cum motus humorum omnino paſſivi ſint, et ab actione vaſorum ſuorum pendeant, ductuum bilem deducentium proprius, quo regurgitatio fiat, invertatur, et in eo ſtatu per totum morbi decurſum maneat neceſſe eſt. Quod ſi incideret, ſupplementum bilis ad morbum faciendum et continuandum omnino neceſſarium deficeret; namque, actione vaſorum inverſa, nulli humores in ea, ut in bilem verterentur, ingredi poſſent. Praeterea, cum in ictero quantitas bilis non parva per excernentia diverſa e corpore conſtanter expellatur, ſpatio temporis non admodum longo e corpore ex toto elueretur, et morbus tolleretur, cauſis unde fuerat ortus agere pergentibus.

Quod vero ſummam theoriae abſorptionis fidem conciliare videtur, id eſt experimentum a Doctore Monroio inſtitutum. Ductum communem choledochum ligavit,

et

et brevi poſtea animal ictero fuit correptum, et liquor e vaſculis lymphaticis caute apertis exemptus, et examinatus, bile tinctus eſſe repertus.

Cum ductus hepato-cyſticus rationes ob graves exiſtere negetur, nullus icteri caſus, niſi ductu hepatico vel communi obturato, incidere poteſt.

Aliquid vero amplius, quam ductuum biliferorum obſtructio ad morbum movendum neceſſarium eſſe videtur. Cum enim plus bilis in veſicula et ductibus ſemper comprehendatur, quam lymphatica inde orta poſſunt abſorbere, nihil obſtare videtur, quominus ictero mortales ſemper objiciantur. Hoc igitur non improbabile videtur, quanquam nulla alia praeter ea, quae jam comprehenderim, argumenta proferre poſſum opinionis hujuſmodi firmandae, ductus extremos per vim diſtenſionis aliqua ex parte lacerari, et liquores quos vehunt effundi, unde bilis majoris lymphaticorum numeri oſtiis admovebitur, et igitur copioſius abſorbebitur.

SPECIES

SPECIES POSTERIOR.

E phaenomenis huic ſpeciei propriis, et cadaverum inciſionibus, tuto concludere licet, bilem nimia quantitate in canalem alimentarium effundi. Cum vero quantitates tantae profundantur, quantae in veſicula fellis comprehenſae fuiſſe nequeant poni, admodum probabile eſt, immo certum, ſecretionem ejus magnopere augeri. Aliquantum bilis hoc modo in canalem alimentarium effuſae per vaſa lactea abſorbetur, in ſanguinem devehitur, et ita morbum excitat.

In ea, quae hanc ſecretionem bilis nimis copioſam faciunt, quaeque pro cauſis morbi remotis ſunt habenda, proximum eſt ut inquiramus.

Cauſae autem ſecretionis nimis adauctae ſunt, vel irritabilitas organorum ſecernentium

tium praeter consuetudinem magna, vel stimuli iisdem admoti. Unde cogi potest, causas hujusce icteri speciei remotas esse sequentes.

1. Nimiam irritabilitatem.

2. Stimulos organis bilem praeparantibus admotos.

1. *Nimiam irritabilitatem.*—Haec nihil aliud praestare videtur, quam ad morbum mortales proclives efficere; quoniam, nisi classe secunda causarum, quae excitantes appellari possunt, ei adjuncta, morbum movere nequit.

Irritabilitatem vero summam in iis, qui hanc ad morbi speciem maxime sunt proni, in incolis, exempli gratia, plagarum calidiorum, et pueris recens natis, semet ostendere innumera phaenomena clare evidenterque testantur.

2. *Stimulos organis bilem praeparantibus admotos.*—Secretio bilis adaucta in febribus, quae apud regiones calidiores invadunt,

per

per impetum ſanguinis nimium hepar verſus factum excitari videtur. Cum vero hoc phaenomenon ab illuſtriſſimo Culleno optime fuerit expoſitum, verba ejus, quam mea, adhibere ſatius duco. ‘ For as, in the ſtate ‘ of debility and cold ſtage of theſe fevers, ‘ the blood is not propelled in the uſual ‘ quantity into the extreme veſſels, and par‑ ‘ ticularly into thoſe on the ſurface of the ‘ body, but is accumulated in the veſſels of ‘ the internal parts, and particularly in the ‘ vena portarum; ſo this may occaſion a ‘ more copious ſecretion of bile. Theſe ‘ conſiderations will, in ſome meaſure, ac‑ ‘ count for an unuſual quantity of bile in ‘ intermittent fevers; but the circumſtance ‘ which chiefly occaſions the appearance of ‘ bile in theſe caſes, is the influence of ‘ warm climates and ſeaſons. Theſe ſel‑ ‘ dom fail to produce a ſtate of the human ‘ body, in which the bile is diſpoſed to paſs ‘ off, by its ſecretories, in greater quantity ‘ than uſual.’

In infantibus et nonnunquam in adultis, morbum facere videntur acria ductibus, vel canali alimentario, applicata. Et illi et hic in infantibus affici videntur. Namque bilis ſub partum ſpeciem ſibi propriam acquirere incipit, et dotibus, quae ei inſunt, ductus ſtimulat, dum canalis alimentarius interea a contentis ſuis irritatur.

Irritatio canalis alimentarii ſola morbum nonnunquam progeneravit. Hujus luculentum, in caſu quodam a Doctore M'Lurg, in diſſertatione ſua de bile relato, exemplum habemus. Vir nempe generoſus redundantiae bilis fuit opportunus. Quoties vero emeticum ſumpſit, toties omnino flavus evaſit.

RATIO SYMPTOMATUM.

Flavedo oculorum, cutis, et ſubſtantiae corporis, et mutationes quas ſubeunt humores ſecreti, a bile in ſanguine redundan-

te

te proficiſcuntur. Cutis et oculorum flavedo hinc explicatur, quod bilis color per parietes vaſculorum cutis, quae aliqua ex parte ſunt pellucida; facile apparet; et ſubſtantiae corporis hinc, quod particulae biliosae, detrimenti quod corpus capit penſandi, vel aliarum, quae abſorptae demptaeve fuerunt, ſupplendi ibi deponuntur. In oculis et radicibus unguium maturius, quam in aliis locis, ſemet oſtendit, quod eorum albedo, ut in conſpectum facilius detur, evidentiſſime facit, non quod morbus ullam ad haſce partes magis, quam alias, afficiendas ſingularem proclivitatem habet.

Viſus imminutus, ſi revera unquam adſit, a flavedine tunicarum, et forſitan humorum oculorum, poteſt oriri; namque objecta plerumque, per media colorata conſpecta, ejuſdem coloris, cujus corpora, per quae lux tranſit, eſſe reperiuntur.

A bile vaſa irritante ſummo jure deduci poſſunt pruritus, ſenſuſve ſuperficiei corporis moleſtus, et affectus ſpaſmodici.

Quas

Quas mutationes humores ſecreti ſubeunt, eae a quantitate bilis una cum iis excretae plane pendent.

Cum nihil, quod non prius ſaliva humectetur, guſtui poſſit objici, quo res a ſe invicem accuratius ſecernamus, natura hoc fluidum propemodum inſipidum creandum ſapienter curavit. In ictero autem, cum ſaliva amara evadit, faciet ut nec impreſſiones magis debiles, quam eam ab ipſa editam, ſentire; nec validiores inter ſeſe diſtinguere poſſimus.

Albedo ſtercoris, alvus tarda, et diarrhoea bilioſa, ſupra fuerunt comprehenſa et explicata; nunc igitur reſtat, ut cauſas ſymptomatum concoctionis imminutae, et odoris ſtercoris minus foetidi, exponere aggrediamur. Alimentum e ventriculo in inteſtina effuſum acidum continet, quod per bilem deletur, vel ſaltem iners efficitur. Cum vero bilis in inteſtina non amplius deſcendit, hoc acidum manet actuoſum, et cum omnia acida antiſeptica ſint, ea, quae inteſti-

nis

nis continentur, multo tardius, quam in ſtatu naturali, putreſcent.

Ab irritatione vel inflammatione ductuum per concreta et caetera diſtenſorum proficiſci poſſunt ſymptomata febrilia, qualia ſunt ſpiritus difficilis, ſitis, calor auctus, pulſus arteriarum celeres, vigilia, anxietas, delirium, et dextri humeri dolor.

Conſenſui et actioni virium naturae medicatricium referendae ſunt laſſitudo, proclivitas ad ſomnum, tarditas ictuum arteriarum, nauſea, et vomitus.

DIAGNOSIS.

Duo tantum ſunt morbi, quibuſcum icterus ullo tempore poteſt confundi, chloroſis nempe, et flavedo morſum animalium venenatorum excipiens.

A chloroſi facile poteſt diſtingui, ſi homines, in quos uterque morbus ſoleat invadere,

vadere, phaenomena comitantia et ſignorum progreſſum rite conſideres.

Chloroſis puellas ſolas, quibus nondum multum aetatis acceſſit, menſibus retentis laborantes afficere ſolet, et magna relaxatione, torpore, et debilitate ſtipatur; icterus vero limitibus tam anguſtis minime circumſcribitur. In hoc oculi primum affici notantur; in illa vero, ſi flaveſcant, hoc, niſi cute evidenter prius tincta, non incidit.

A flavedine per morſus animalium venenatorum facta poteſt ſecerni icterus, et notitia infortunii, cui aegrotus nuper fuit objectus, et progreſſu ſignorum.

Cum flavedo morſum hujuſmodi ſubſequitur, circa margines vulneris primum ſeſe oſtendit, deinde in reliquum corpus diffunditur. De progreſſu flavedinis vero, quae in ictero accedit, ſatis ſupra jam dictum. Praeter hoc, mutationes ſtatus alvini et ſecretionum, quae icterum nunquam non comitantur, in flavedine, vel morbo animalium morſus excipiente, incidere non reperiuntur.

Cauſae

Causae autem remotae, plerisque in exemplis, a se invicem possunt secerni, si rite considerentur phaenomena comitantia, et characteres specierum, in quas morbus a Culleno illustrissimo est divisus, subsequentes.

" 1. Icterus (*calculosus*) cum dolore in regione epigastrica acuto, post pastum aucto, et cum dejectione concretionum biliosarum.

" 2. Icterus (*spasmodicus*) sine dolore post morbos spasmodicos et pathemata mentis.

" 3. Icterus (*hepaticus*) sine dolore post morbos hepatis.

" 4. Icterus (*gravidarum*) sub graviditate oriens, et post partum abiens.

" 5. Icterus (*infantum*) in infantibus haud diu post natales oriens."

PROG-

PROGNOSIS.

Eventus icteri a notitia causarum, quae morbum fecerint, remotarum, et spatio temporis, per quod signa jam manserunt, satis certo deduci potest. Exitus infaustus in iis casibus solis, qui a causis fixis et diuturnis proficiscuntur, vel cum morbus jam inveteravit, metuendus. Quoniam morbus, rebus se aliter habentibus, vel sponte, vel remediis idoneis adhibitis, decedere consuevit.

RATIO MEDENDI.

Consilia ictero medendi sunt duo:

1. Symptomata levare.
2. Causas remotas tollere.

1. *Symp-*

1. *Symptomata levare.*—Si dolor regionis hepatis et aliae inflammationis notae accedant, antequam ad ulla remediorum ſub conſilio ſecundo comprehenſorum decurri debet, aliquantum ſanguinis, pro ratione aetatis viriumque aegroti, et pro gravitate ſignorum, detrahere, et regimen antiphlogiſticum ſtricte adhibere, conveniet.

Reliqua ſymptomata duobus modis levari poſſunt, et tantum bilis, quantum fieri poteſt, e corpore expellendo, et abſentiam ejuſdem in canali alimentario ſupplendo.

Illud praeſtat ſecretiones, ut perſpirationem et urinam, praeſertim hanc, utpote quae bile evidentius tingatur, augere. Huic conſilio autem maxime accommodantur mera diluentia iis qui aegrotos ad urinam excernendam pronos efficiunt, ut ambulationi ſub dio, et ſimilibus, adjuncta.

Abſentiae bilis penſandae, et concoctioni inde ortae occurrendi, amara et aromata diverſa fuerunt adhibita, qualia ſunt abſynthium, canella alba, cortex Peruvianus, et caetera. Caeterum haec remedia frequen-

ter reiterata, ut ea conſtanter adhibere neceſſe ſit, et, ſi ullo tempore omittantur, ut mala ipſa ingraveſcant facere periclitantur.

In duritiem alvinam poſſe dicuntur varia remedia, qualia ſunt purgantia ſalina, bilis animalium inſpiſſata, ſapo, aloëtica, &c. Cum vero haec remedia non aliter, quam inteſtina deplendo, prodeſſe videantur, ad ea potius, quae ſyſtema minus, quam reliqua, ſtimulant, quaeque minus neceſſarium, ut frequenter adhibeantur, efficiunt, qualia ſunt aloëtica, confugi debere opinor.

In ea morbi ſpecie, quam ſecretio bilis nimis copioſa facit, ſigna efficacius poſſumus levare, abſorptionem bilis per uſum medicamentorum laxantium praecavendo, et, ſi ulla ad evomendum proclivitas ſemet oſtendat, contenta e ventriculo per hauſtus alicujus blandi liquoris, ut aquae calidae, infuſorumve theae, eluendo.

2. *Cauſas remotas tollere.*—Cum ea, quae huic conſilio reſpondeant, pro natura cau-

ſarum

ſarum remotarum diverſa varient, remedia ad ſingulas earum tollendas accommodata ſeparatim conſiderare non erit alienum.

1. *Concreta.*—Conſilio haec tollendi duo reſpondere videntur, vel ea in ductibus inhaerentia diſſolvere, vel in canalem alimentarium depellere.

Illud praeſtare poſſe dicta fuerunt remedia varia, ut ſuccus graminis, dens leonis, chicoreum, et aliae hoc genus plantae, et ſpiritus vinoſus oleo terebinthinae vel aliis eſſentialibus adjunctus.

In hanc opinionem iverunt viri magni et graves. Caeterum a chemicis experimentis deducta hoc in exemplo votis minime reſpondebunt. Et jure nequit putari, haſce ſubſtantias mutationes diverſas paſſas, quas illis inferunt concoctio, ſecretio, &c. ad locum, cui deſtinantur, dotibus immutatis, et ea quantitate, ut concreta ulla ex parte diſſolvere valeant, poſſe pervenire. Medici igitur, quod hoc conſilium longum temporis ſpatium deſiderat, et quod omnia hujuſ-

modi

modi remedia ſpem ad extremum fruſtrare conſueverunt, eo neglecto, ad alterum prudenter decurrunt, quod eſt, concreta in canalem alimentarium depellere.

Ex omnibus remediis, quae huic conſilio accommodari exiſtimantur, nulla frequentius aut efficacius, ut expertiſſimi medici judicant, adhibentur, quam emetica et cathartica, praeſertim priora.

Horum autem medicamentorum actio ex toto mechanica eſt, aut effectus ſuos agitatione corporis, quam faciunt, edere videntur. Uſus tamen emeticorum et purgantium draſticorum non parum anceps; quoniam morbum, vel inflammationem movendo, vel concretum in ductibus firmius figendo, graviorem reddere poſſunt. Huic conſilio quoque reſpondet acris exercitatio, ut equitatio, ſaltatio, &c. quae eodem modo agit, et cui eadem objici poſſunt.

Cum haec remedia ſunt adhibenda, eodem tempore ductus uſu opii, ſanguinis miſſione, fomentis, balneo calido. relaxare conandum,

conandum, unde efficaciora et tutiora reddentur.

Haec a viris judicio ſatis acri nociva et aliena eſſe dicuntur, cum aliquoties ſine ſucceſſu proſpero fuerunt tentata.

2. & 3. *Bilem viſcidam in ductibus, et viſcida in duodeno, inhaerentia.*—Cum haec omnino remedia, quae priora, poſtulent, nihil amplius addi poteſt, praeterquam quod adeo potentia non opus ſunt.

4. *Spaſmi.*—Quae medicamenta hos tollendi cauſa adhibentur, ea ſunt eadem, quae in ſpaſmos alias corporis partes invadentes poſſe exiſtimantur, quaeque vulgo antiſpaſmodica appellantur, qualia ſunt opium, moſchus, camphora, fomenta, balneum calidum, &c. Quanam vero ratione effectus ſuos edant, cum actio eorum tanta obſcuritate implicetur, exponere conari non audeo.

5. *Tumo-*

5. *Tumores.*—Hos, cum diuturni ſunt, diſcutiendi cauſa, ut ad remedia varia confugiatur ſuadent viri docti; nullum vero medicamentum, in quo multum fiduciae poſſit collocari, adhuc repertum. Quae in uſu maxime communi ſunt, ea ſequuntur, viz. mercurius, cremor tartari, cicuta, &c. Horum periculum fieri poteſt; namque nullo in caſu, ubi vita aegrotantis in periculo verſatur, repudiandum eſt remedium anceps.

Cum inflammatio hepatis eſt icteri cauſa remota, eodem modo, ac ſi acceſſiſſet ſola, tollenda.

Cum graviditas morbum excitat, excluſio foetus matura patienter expectanda. Nihil aliud facere poſſumus, quam ſigna levare.

Quae ad faeces in colo collectas evacuandas accommodantur, ea ſatis manifeſta et clara.

Reliquae cauſae remotae vel hujus loci non ſunt, vel parum attentionis merentur, quoniam effectus earum ſpatio non longo ſponte evaneſcunt.

FINIS.